



Arrest

nr. 171 314 van 6 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. V. HERMANS loco Mr. M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u een soenniet van Arabische origine. U bent geboren op 23 juli 1991 in al Bidingania, een dorp in de provincie al Gharbia, alwaar u tot uw 12e heeft gewoond. Vervolgens verhuisde u naar het dorp Tataye, een dorp in dezelfde provincie. In 2005 of 2006 werd u tot 28 dagen effectieve celstraf veroordeeld wegens slagen en verwondingen tijdens een burenruzie. Nadien heeft u geen persoonlijke problemen met de Egyptische autoriteiten gekend. In 2007 voltooide u de technisch secundaire school in de richting van binnenhuisdecoratie. Nadien werkte u officieus een beetje hier en daar. U bewaakte en poetste auto's in een parking en hielp vrienden bij het poetsen van hun zaak.

In november 2008 heeft u Egypte op illegale wijze verlaten. De redenen hiertoe waren de slechte economische omstandigheden en het gebrek aan een toekomstperspectief in uw land van herkomst. Vanuit Alexandrië, Egypte nam u illegaal de boot naar Italië om nadien met de trein illegaal via Frankrijk

naar België door te reizen. U verklaarde in geen van bovenvermelde lidstaten van de Europese Unie asiel te hebben aangevraagd. In november 2008 kwam u in België aan. Hier verblijven tevens uw oom T. T. A., die de Belgische nationaliteit heeft,) en uw neef T. F. A., die een verblijfskaart van vijf jaar heeft.

Vanaf 2010 reisde u enkele keren voor een korte periode naar Italië om wat Egyptische vrienden te bezoeken. Vanaf 2011 voerde u het aantal reizen naar Italië op en dit om er uw broer F. – hij kwam in 2011 naar Italië en verkreeg er eind 2011 een verblijfsvergunning – en uw partner S. D., een Italiaanse van Roemeense afkomst die u in 2011 in Italië leerde kennen, te bezoeken. U reisde vervolgens telkens terug naar België waar u illegaal werkte. In België diende u meerdere regularisatieaanvragen in maar deze werden telkens geweigerd. U bleef ondertussen op en af reizen naar Italië. Op 22 september 2015 huwde u in Italië officieel met uw S.. Op basis van dit huwelijk kreeg u op datum van 21 september 2015 een Italiaanse identiteitskaart, geldig tot 26 juli 2026,. U wilde een leven met S. opbouwen in België maar zij wilde in Italië blijven. U keerde uiteindelijk begin 2016 alleen naar België terug en reisde sindsdien niet meer naar Italië. Uw echtgenote verblijft momenteel in Rome bij haar ouders. U heeft geen kinderen.

Op 3 maart 2016 werd u bij een administratieve controle aangetroffen in het restaurant De Piramide te Lokeren waar u zonder arbeidskaart aan het werk was. Daags nadien kreeg u van de Belgische autoriteiten een bevel om het grondgebied te verlaten en werd u overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op een repatriëring. Op 18 mei 2015 dient u alhier een asielaanvraag in. U verwijst naar uw langdurige verblijf in België en naar het gebrek aan werkgelegenheid in Egypte. Daarnaast vreest u tevens de verplichte legerdienst in Egypte en de gevolgen van uw weigering om deze militaire dienstplicht in Egypte te vervullen. Zes of zeven maanden geleden vernam u van uw familie dat het Egyptische leger u een oproepingsbrief had verstuurd met het oog op de militaire dienstplicht.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Egyptische paspoort, uw Italiaanse "carta d'identita", een aanvraag voor een Italiaanse verblijfsvergunning, een Italiaans belastingscertificaat, een attest van gezinssamenstelling op naam van uw echtgenote, S. D. en een beslissing inzake het hoger beroep dat u op 25 maart 2016 instelde tegen uw opsl

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus, kan worden toegekend. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat u Egypte omwille van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, heeft verlaten dan wel omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, er niet zou kunnen terugkeren. .

Vooreerst haalt u tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS aan dat u Egypte in 2008 verlaten heeft omwille van de slechte economische omstandigheden aldaar op dat moment (CGVS I, pp.9-10). Ook bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u nog steeds een gebrek aan toekomstperspectief. U stelt dat er in Egypte niets is om te doen en vraagt zich af wie er nog geld zal kunnen geven aan uw moeder en broers (CGVS I, p.16). Uw verwijzing naar de economische situatie in uw land van herkomst en het gebrek aan werkgelegenheid, ressorteren echter niet onder een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegen een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Dit probleem is immers van louter economische aard. Evenmin houdt dit motief als dusdanig verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U haalde voorts aan niet naar Egypte te kunnen terugkeren omdat u uw militaire dienstplicht zal moeten vervullen en u vreest de mogelijke gevolgen van uw dienstweigering. U verwees eveneens naar uw langdurig verblijf in België, het feit dat u hier familie heeft, hier werkte, sociale contacten heeft en de taal spreekt (zie CGVS I p. 4,12, 13, 16, 24 en CGVS II p. 2, 3 en 5). Volgende bevindingen kunnen dienaangaande worden opgemerkt.

Allereerst dient te worden benadrukt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering uw legerdienst te zullen moeten vervullen en, hiermee samenhangende, evenmin aan de problemen die u zou kennen omwille van uw dienstweigering.

Om te beginnen is het uiterst bevreemdend dat u uw vertrek uit Egypte in november 2008 louter toeschrijft aan de algemeen, economische situatie aldaar (CGVS I, pp.9-10). Op geen enkel moment maakt u melding van uw vrees voor de legerdienst die in Egypte van 18 tot 30 jaar wordt verplicht. Nochtans moeten alle jongemannen zich op zestienjarige leeftijd registreren voor conscriptie met het oog op hun legerdienst twee jaar later (zie COI Case Egypte - EGY2014-003w). Daar u op het moment van uw vertrek uit Egypte reeds 17 jaar was en dus binnen afzienbare tijd voor de militaire dienstplicht in

aanmerking zou komen, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat deze persoonlijke vrees ook toen reeds in uw hoofde bestond. Dat u pas tijdens uw eerste asielaanvraag in België op 18 mei 2015, i.c. een achttal jaar na uw vertrek uit Egypte, voor het eerst melding maakt van de vrees voor de verplichte legerdienst in uw land van herkomst, is dan ook hoogst opmerkelijk. Noch bij uw aankomst in Italië in november 2008, noch tijdens uw passage door Frankrijk heeft u ooit een asielaanvraag ingediend om deze vrees te kennen te geven. Ook na uw aankomst in België, het land waar u nochtans verklaart te willen blijven en een leven op te bouwen, in november 2008 verkoos u een illegaal verblijf boven een aanvraag tot internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten. Ook gedurende de korte periodes die u vanaf 2010 regelmatig in Italië doorbracht (CGVS I, pp.11-12 & CGVS II, p.4 & pp.9-11), verzaakte u eraan op bovengenoemde grond asiel aan te vragen (Verklaringen DVZ, vraag 22 & CGVS I, p.3). Indien u daadwerkelijk een vrees heeft omwille van de verplichte legerdienst in Egypte, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zodra u hiertoe de kans krijgt internationale bescherming zou aanvragen. Dat u pas acht jaar na uw aankomst hier voor het eerst melding van maakt én bovendien tijdens uw asielaanvraag ook uitdrukkelijk te kennen geeft dat u middels uw asielaanvraag niet om bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt (zie CGVS II p. 14), roept dan ook reeds ernstige vragen op bij de ernst en de oprechtheid van uw voorgehouden vrees.

Uw verschoningen als zouden de meeste asielaanvragen van Egyptenaren geweigerd worden en u gewoon de bedoeling had te wachten tot uw 30 jaar, wanneer de verplichte legerdienst niet langer voorgeschreven wordt, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte (CGVS I, pp.22). Daarentegen diende u wel reeds verscheidene regularisatieaanvragen art.9bis in (CGVS I, p.13 & zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u eerst humanitaire regularisatieaanvragen indient om daarna pas beroep te doen op de asielprocedure, is opmerkelijk en getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gevraagd hoe het komt dat u uiteindelijk toch asiel aanvraagt in België, stelt u dat u in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel ruchtbaarheid kreeg van een mogelijke repatriëring naar Egypte en u niets anders kon doen dan asiel aan te vragen (CGVS I, p.22). Bijgevolg bevestigt uw uitleg de indruk dat u eerder verblijf op het oog had dan bescherming.

Op de zetel van het CGVS haalt u vervolgens aan dat u zes of zeven maanden geleden (nvdv. november of december 2015) van uw familie vernam dat u van het Egyptische leger een oproepingsbrief voor legerdienst had ontvangen (CGVS I, p.18). Hierbij dienen evenwel de nodige bedenkingen te worden gemaakt.

Zo is het allereerst zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over de oproepingsbrief die eind 2015 bij u thuis in Egypte zou zijn afgeleverd. Nochtans betreft het hier een essentieel element binnen uw relaas. U haalt enkel aan dat u in Egypte de verplichte legerdienst vreest en te zullen worden ingezet in de oorlog tegen Daesh. Op geen enkel moment maakte u melding van het feit dat u daartoe eind 2015 ook effectief een oproepingsbrief zou ontvangen hebben in uw ouderlijke huis in Egypte (vragenlijst CGVS, pp.1-2). Dergelijke anomalie doet bijkomend in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door en vrees voor de Egyptische autoriteiten. U vergoelijkt dat het gehoor bij de DVZ erg kort was, dat u niet de kans kreeg om daarover te vertellen en dat u er niet naar gevraagd werd (CGVS I, p.24). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen, te meer omdat u, expliciet tijdens het gehoor bij de DVZ gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, louter verwees naar uw langdurige verblijf en integratie in België (vragenlijst CGVS, pp.1-2). Daar bovenstaand element van cruciaal belang is voor de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om alle nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans werd gegeven fouten of omissies bij het gehoor op de DVZ aan te geven. U gaf daarop aan dat het eerste interview bij DVZ duidelijk en goed was verlopen en dat u er de belangrijkste zaken had verteld (CGVS I, p.2). Indien u effectief bij de DVZ niet de kans zou hebben gehad de oproepingsbrief te vermelden, had u dit alsnog kunnen aanhalen bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS, quod non. Bijgevolg doet deze vaststelling andermaal aan uw geloofwaardigheid inboeten.

Bovenstaande vaststelling inzake uw ongerijmde verklaringen terzijde, er dient voorts te worden vastgesteld dat u ook niet in staat bent overtuigende, coherente en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de oproepingsbrief die voor u bij u thuis in Egypte zou zijn afgeleverd.

Wanneer de oproepingsbrief bij u thuis werd afgeleverd, kan u niet zeggen. U kan enkel aangeven dat u van dit nieuws 6 à 7 maanden geleden werd ingelicht, doch ook dit blijkt u niet met zekerheid te weten (zie CGVS I p. 18). Waar de oproepingsbrief momenteel is, weet u evenmin. U haalde aan dat deze

waarschijnlijk werd weggegooid of verloren ging (zie CGVS I p. 19). U gevraagd of u dit zeker weet bent en gepolst naar de mogelijkheid om deze brief alsnog voor te leggen, ontweek u vraag en antwoordde volstrekt naast de kwestie (zie CGVS I p. 19). Volgens u is het al dan niet voorleggen van de oproepingsbrief echter niet zo van belang omdat het niets verandert aan uw verhaal, aan de komst van het Egyptische leger. Voorgespiegeld dat de oproepingsbrief nochtans een belangrijk bewijsstuk is ter ondersteuning van uw asielrelaas, stelt u uiteindelijk niet naar de oproepingsbrief te hebben geïnformeerd. U vergoelijkt dat de oproepingsbrief destijds niet belangrijk voor u was en dat u niet wist dat de deze brief later voor u van enig belang zou zijn (CGVS I, pp. 19). Gezien uw vrees voor uw legerdienst kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u toch wel enige interesse aan de dag zou hebben gelegd nadat u over deze oproepingsbrief werd ingelicht. Ook deze blij van desinteresse doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Er kunnen daarenboven ook ernstige vragen worden gesteld bij de door u geschetste gang van zaken. Naar u beweert heeft u Egypte in november 2008 illegaal verlaten (CGVS I, p.11). Tot u zich in de tweede helft van 2015 bij de Egyptische ambassade in België en Italië aanbod om een nieuw paspoort aan te vragen, heeft u, noch iemand van uw familie, ooit iets van het Egyptische leger omtrent uw militaire dienstplicht vernomen. U verklaart dat de Egyptische autoriteiten niet wisten waar u zich bevond, i.c. of u zich al dan niet in Egypte bevond, en dit tot het moment dat u zich ging aanmelden bij de Egyptische ambassade. Volgens u lichtte het Egyptische ambassadepersoneel in Brussel de Egyptische autoriteiten in over u en werd vervolgens een oproepingsbrief op uw naam verstuurd. Gezien u zelf verklaart dat de Egyptische autoriteiten voordien niet op de hoogte waren van uw vertrek uit Egypte, is het geenszins logisch dat u niet al eerder een oproepingsbrief zou hebben ontvangen teneinde u dienstplicht te vervullen. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat vanaf de leeftijd van 19 à 20 jaar jonge mannen een aangetekende brief ontvangen van het Egyptische leger met de melding zich binnen de drie maanden aan te bieden. U merkte hierbij nog op dat u dus reeds in 2011 of 2012 een oproepingsbrief zou hebben moeten ontvangen (zie CGVS I p. 17 – 19). Indien u daadwerkelijk zou worden gezocht teneinde uw legerdienst te vervullen, kan logischerwijs worden verondersteld dat u hiertoe al veel eerder zou zijn opgeroepen en dit ongeacht of de Egyptische autoriteiten op de hoogte waren van uw vertrek uit het land.

U voorts gevraagd of iemand uit uw familie verder nog iets vernomen heeft van het Egyptische leger na het ontvangen van uw oproepingsbrief, antwoordt u vaagweg dat het leger u aan het zoeken is. Doorgevraagd waaruit u concreet afleidt dat het Egyptische leger naar u persoonlijk op zoek is, stelt u heel algemeen en vaagweg dat het heel normaal is omdat u een Egyptenaar bent die de militaire dienst moet volbrengen (CGVS I, pp.18-19). Er kan van u worden verondersteld dat u uw beweerde vrees kan staven aan de hand van concrete elementen. Zulks is in casu geenszins het geval. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat de autoriteiten volgend op de oproepingsbrief die zou verstuurd zijn nog verdere stappen zetten in kader van uw dienstplicht en / of uw weigering in te gaan op de oproeping die u zou ontvangen hebben. Mochten de Egyptische autoriteiten werkelijk naar u op zoek zijn omwille van u legerdienst, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u hiervoor specifieke aanwijzingen zou kunnen opsommen, temeer daar uw familie nog steeds ter plekke woont (Verklaringen DVZ, p.5, vraag 13 & CGVS I, pp.14-15). U nalatigheid ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van uw relaas. Tenslotte valt ook uw laconieke houding op. Zo heeft u, die een vrees voor de verplichte legerdienst in Egypte inroept, geen enkel idee van wat er concreet zou gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Egypte. U hiernaar gevraagd, haalt u vaagweg “een donkere toekomst” aan. Precies weet u niet te zeggen wat er allemaal zou kunnen gebeuren. Doorgevraagd of en welke straffen er staan op het weigeren van de militaire dienstplicht, komt u opnieuw niet verder dan te verwijzen naar “veel dingen”. Hoe een dienstweigering in Egypte concreet wordt bestraft, kan u niet zeggen. U rechtvaardigt dat u vertelde wat u zelf meemaakte maar niet kan speculeren over de toekomst. Op de vraag of u zich hierover ooit geïnformeerd heeft, antwoordt u aanvankelijk ontwijkend. Uiteindelijk stelt u zich wel bij kennissen te hebben geïnformeerd. Niet alleen betreft dit een loutere bewering, dit wijzigt ook niets aan de vaststelling dat u bijzonder slecht op de hoogte bent van de bestraffing van een dienstweigering in Egypte (CGVS I, pp.20-22). Uw totale onwetenschap en uw klaarblijke desinteresse u terdege te informeren over hetgeen u mogelijks te wachten omwille van uw (beweerde) dienstweigering, raken aan de kern van uw relaas en hollen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uit.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat ook het door u gestelde gedrag in België en Italië eens te meer afbreuk doet aan uw beweerde vrees ingeval van een terugkeer naar Egypte. U verklaarde dat u zich zowel in België als in Italië in 2015 ging aanmelden bij de Egypte ambassade en dit met het oog op het verkrijgen van een nieuw paspoort om met Sulvana te kunnen huwen in Italië. U was toen reeds 24 jaar en zich bewust van het feit dat u nog uw legerdienst moest doen en hiervoor tot uw 30 jaar kon worden opgeroepen (zie CGVS I p. 5-9 en p. 22). Vooreerst is het toch wel zeer opmerkelijk dat u, die beweert te vrezen voor uw legerdienst en een vrees voor de autoriteiten van uw land van herkomst inroept, zich spontaan gaat aanmelden bij de diplomatieke vertegenwoordiger van

zijn land met het oog op het bekomen van een nieuw paspoort, Dat u bovendien een nieuw paspoort kreeg uitgereikt is eens zo opmerkelijk. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het niet mogelijk is om een paspoort te verkrijgen of te vernieuwen wanneer de legerdienst nog niet werd vervuld (zie EASO COI Query (Final Answer) Egypt d.d. 19 August 2015 - Military Service in Egypt, pp. 4-5, info toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u dus wel een paspoort kreeg uitgereikt, wijst er eens te meer op dat uw verklaringen betreffende uw nog te vervullen legerdienst niet geloofwaardig zijn. U haalde uiteindelijk aan dat u via een zekere Kamal, een Egyptische diplomaat in België, erin geslaagd bent een paspoort bij de ambassade in Italië te verkrijgen Deze Kamal zou contact genomen hebben met de Egyptische ambassade in Italië en hem gezegd hebben valselijk te noteren dat u een vast adres had in Roma (zie CGVS I p. 23). U merkte hierbij nog op dat u maar een tijdelijk paspoort kreeg, geldig van 24 jaar tot 29 jaar, en dit omdat u nog uw legerdienst moet vervullen. Dit zou ook zo vermeld staan op uw paspoort (zie CGVS p. 23). Na vertaling bevestigde de tolk, aanwezig tijdens uw gehoor, inderdaad dat in uw paspoort staat vermeld dat u dienstplichtig bent. Echter, gezien u zelf beweerde dat u tegen betaling en via omkoping van een ambtenaar van de Egyptische ambassade in Italië een paspoort kon verkrijgen, mag het duidelijk zijn dat er vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van de vermelding in uw paspoort dat u nog uw dienstplicht moet vervullen. In het licht van voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielaanvraag en vrees voor de Egyptische autoriteiten. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Dat u al lang in België bent, hier werkte, familie en sociale contacten heeft en de taal spreekt (zie CGVS I p. 4,12, 13, 16, 24 en CGVS II p. 2, 3 en 5)., wijzigt niets aan voorgaande. Deze feiten hebben immers louter betrekking op uw situatie in België maar hebben geen uitstaans met uw asielmotieven en tonen ook geenszins aan dat er in uw hoofde een nood bestaat aan internationale bescherming. Dat een aantal van uw familieleden hier legaal (zouden) verblijven doet evenmin afbreuk aan voorgaande. Elk asielaanvraag dient immers individueel en op zijn eigen, individuele merites te worden beoordeeld.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Deze documenten, met name uw Egyptische paspoort, uw Italiaanse "carta d'identita", uw aanvraag voor een Italiaanse verblijfsvergunning, uw Italiaans belastingscertificaat, het attest van gezinssamenstelling op naam van uw vermeende echtgenote, Sulvana Duvolve en de beslissing inzake het hoger beroep dat u op 25 maart 2016 instelde tegen uw opsluiting, hebben betrekking op uw identiteit en verblijfssituatie in Italië en België maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadistische en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadistische werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheikh Zuweid en Rafah. De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten

aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst, Egypte, te hebben verlaten omwille van de slechte economische omstandigheden en omdat hij vreest voor de gevolgen van zijn militaire dienstweigering.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker afgewezen om reden dat (i) verzoekers verwijzing naar de slechte economische situatie en het gebrek aan werkgelegenheid niet ressorteert onder één van de vijf criteria van het Vluchtelingenverdrag en (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering zijn legerdienst te moeten vervullen en bijgevolg ook niet aan de hiermee samenhangende problemen die hij zou kunnen ondervinden ten gevolge van dienstweigering.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker Egypte al in november 2008 heeft verlaten, dat hij via Italië naar België kwam en vervolgens meermaals reisde tussen Italië - waar zijn broer woont alsook zijn partner, een Italiaanse vrouw van Roemeense origine, met wie hij sedert september 2015 officieel gehuwd is - en België. Verzoeker diende slechts op 18 mei 2015 een eerste asielaanvraag in België in.

De vaststelling dat verzoeker nooit eerder een asielaanvraag heeft ingediend, noch in Italië, noch in België, hoewel hij hiertoe wel de kans had, is weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert, zich veilig voelde in België en nooit gedacht had dat hij zou moeten terugkeren is een *post factum*-verklaring die in het geheel niet kan overtuigen. Het feit dat verzoeker slechts na een verblijf van zeven jaar in Europa een asielaanvraag indient, is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit geldt des te meer nu verzoeker er de voorkeur aan gaf verschillende regularisatieverzoeken op humanitaire gronden in te dienen eerder dan een asielprocedure op te starten. Deze vaststelling alleen al relativeert op ernstige wijze de door verzoeker aangehaalde vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker haalde ook slechts voor het eerst bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat zijn ouders in november of december 2015 een oproepingsbrief van het leger zouden ontvangen hebben. Dat verzoeker in gebreke blijft een dergelijk cruciaal element in zijn asielrelaas te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om reden dat *“verzoeker heeft enkel het kader geschetst op de vragenlijst, al wetende dat hij later alles in detail zou kunnen vertellen.”*, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas verder. Dit geldt des te meer nu verzoeker nalaat ook maar enig begin van bewijs neer te leggen van deze oproepingsbrief en zich beperkt tot blote beweringen dienaangaande.

Tenslotte kan worden vastgesteld dat verzoekers gedrag in België en Italië geenszins in overeenstemming te brengen is met de door hem beweerde vrees voor vervolging vanwege zijn nationale overheden omwille van dienstweigering. Verzoeker verklaarde immers dat hij zich zowel in België als in Italië in 2015 ging aanmelden bij de Egyptische ambassade en dit met het oog op het verkrijgen van een nieuw paspoort om met S. te kunnen huwen in Italië. Hij was toen reeds 24 jaar en zich bewust van het feit dat hij nog zijn legerdienst moest doen en hiervoor tot zijn 30 jaar kon worden opgeroepen (zie CGVS I p. 5-9 en p. 22). Bovendien merkt de bestreden beslissing hierover ook nog op dat *“Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het niet mogelijk is om een paspoort te verkrijgen of te vernieuwen wanneer de legerdienst nog niet werd vervuld (zie EASO COI Query (Final Answer) Egypt d.d. 19 August 2015 - Military Service in Egypt , pp. 4-5, info toegevoegd aan het administratief dossier).”*

Terecht besluit de commissaris-generaal op basis van deze informatie dat het feit dat verzoeker een paspoort kreeg uitgereikt, er eens te meer op wijst dat zijn verklaringen betreffende zijn nog te vervullen legerdienst niet geloofwaardig zijn. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat het inderdaad niet mogelijk is een Egyptisch paspoort te krijgen wanneer men zijn legerdienst nog moet vervullen en herhaalt dat hij dit paspoort kon bekomen dankzij de connecties met een Egyptische diplomaat. Verzoeker gaat ook hier voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing stellende: *“U merkte hierbij nog op dat u maar een tijdelijk paspoort kreeg, geldig van 24 jaar tot 29 jaar, en dit omdat u nog uw legerdienst moet vervullen. Dit zou ook zo vermeld staan op uw paspoort (zie CGVS p. 23). Na vertaling bevestigde de tolk, aanwezig tijdens uw gehoor, inderdaad dat in uw paspoort staat vermeld dat u dienstplichtig bent. Echter, gezien u zelf beweerde dat u tegen betaling en via omkoping van een ambtenaar van de Egyptische ambassade in Italië een paspoort kon verkrijgen, mag het duidelijk zijn dat er vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van de vermelding in uw paspoort dat u nog uw dienstplicht moet vervullen.”*

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) stelt de bestreden beslissing als volgt: *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sinai waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”* Dit motief, door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd, wordt door de Raad overgenomen en beschouwd als hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. VAN ISACKER